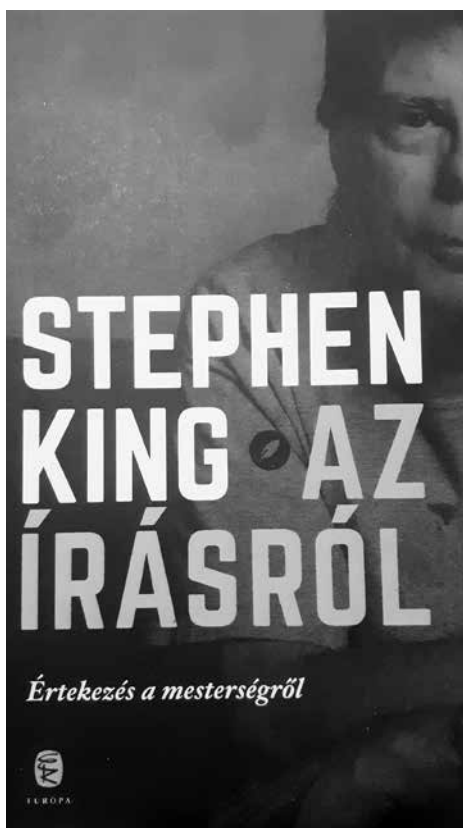

Olvasson, hogy írhasson

Sokat olvasni és sokat írni – nagyon leegyszerűsítve mindössze ennyi a titka a jó regény megírásának Stephen King szerint. A sikeres amerikai szerző saját műhelytitkaiba enged bepillantást *Az írásról* (*On writing*) című, magyarul az Európa Könyvkiadónál 2021-ben is megjelent könyvében.

Az 1947-ben született amerikai szerzőt 1999-ben séta közben elütötte egy kisteherautó, lábadozása közben fejezte be *Az írásról – Értekezés a mesterségről* című könyvét. A kötet első része önéletrajz, az író szépítés nélkül beszél arról, hogy sokat költöztek édesanyjukkal, olykor rokonok nevelték őt és testvéreit, miután az apa a kis Stephen két éves korában elhagyta a családját. (Ugyancsak szépítés nélkül ír alkohol- és kokainfüggőségéről is később.) Gyermekkorában képregényeket olvas – televízió csak 11 éves korában kerül háztartásukba –, és el is kezdi írogatni saját történeteit. Mesél az első próbálkozásokról, az első honoráriumokról és megismerkedéséről feleségével, Tabitha Spruce-szal, akivel 1971 óta házasok, s aki Stephen King számára ma a kedvenc I. O., azaz Ideális Olvasó, akinek a reakcióira kíváncsi írás közben. Ő mentette ki King első sikerkönyve, a *Carrie* kéziratát – szó szerint – a papírkosárból. A Doubleday kiadótól 2500 dollárnyi előleg kapott azért könyvért, melynek papírkötéses jogai 400 ezerért kerültek

a Signet kiadóhoz. Az író az összeg felét kapta meg, és könyvéből azt is megtudhatjuk, miért van szükség irodalmi ügynökre, és hogyan lehet jó ügynököt találni.

Az írás voltaképpen telepátia, gondolatátvitel, az író és az olvasó a szavakon keresztül az elméjükben találkoznak egymással, véli Stephen King, aki szerint „nem szabad félvállról közelíteni az üres laphoz”.

„Ha valaki író akar lenni, minde-
nekelőtt két dolgot kell tennie: olvas-
son sokat, és írjon sokat” – szögezi le
szerzőnk, emellett az írónak szüksége
van egy „szerszámosládára” is. A
szerszámosláda a valóságban létezett,
több rekesze volt, s amint azt Owen,
szerzőnk nagybácsija mondta egy
szűnyogháló javításakor, az embernek
mindig magával kell vinnie az össze-
szerszámát, mert sosem tudhatja, mit
talál ott, ahol valamit meg kell oldani.
Stephen King szerint mindenkinek, aki
írással próbálkozik, meg kell építenie
a saját „szerszámosládáját”. Ebben van
a szókincs, a nyelvtan – ugyanakkor
King szerint kerülni kell a határozói
igeneveket, és az írónak a határozó sem
barátja –, s ugyanitt kap helyet a bekez-
dések vagy párbeszédok használata. A
stíluskeveredésre szükség van a saját,
önálló stílus kialakításához, ami pedig
a munkarendet illeti, ez egyedi, ő maga
például mindennap ír.

„Most következik a nagy kérdés:
miről fog írni? És az ugyanilyen nagy

válasz: bármiről, amiről akar. Tényleg
bármiről... amíg igazat ír.” – vallja
Stephen King. Szerinte egy novellának
vagy regénynek három fő eleme van:
az elbeszélés, ami A ponttól Z pontig
elviszi az olvasót, a leírás, ami meg-
teremti az érzékelhető valóságot, és a
párbeszéd, amely a beszéd eszközével
varázsolja élővé az alakokat, a cselek-
ménnyel ő nem foglalkozik.

Ilyen és ehhez hasonló műhelytit-
kokat árul el tehát Stephen King, akit
legtöbbször horrorszerezőként ismernek
ugyan, bár a *Mr. Mercedes* című könyve
detektívregény, a *Végítélet* című kötete
pedig akár disztópiaként is tekinthető.
Utóbbi bemutatja az amerikai társada-
lom újraszerveződését az emberiség
zömét kiirtó járvány után, csakhogy
ez a társadalom két pólus – az Isten
parancsait követő Abigail anyja és a
Gonoszt megtestesítő Flagg – körül
szerveződik újra, s ez elkerülhetlenné
teszi a Jó és Rossz újabb összecsapását.

Fried Noémi Lujza